

ДОБРОТО
ОХЛЮВЧЕ
И МАЛКАТА
ВИОЛЕТКА

ПРИКАЗКА ОТ ДЯДО КОЛЪО

На полянка край пътечка, върху листче като клечка,
охлювче върти оченца на върха на две рогенца.
Между съчки и тревички, между пръчки и листенца,
охлювчето спря в горичка лилава като боичка.

Охлювчето се заплесна по гората интересна.
На стъбленцата зелени, кръгли, гладки, кадифени
като меки колеленца се поклащаха листенца -
чудни охлювени шапки, украсени с росни капки.

“Я да пъхна аз очета във зелените листета
сред лилавата гора, шапка да си избира”.
Охлювчето се протегна, стъбълцето мигом легна,
бавно шапка то откъсна, на главата си я тръсна.

Но се чу ужасен звук: “Я се махай ти от тук ”.
През зелените стебла на лилавата гора
като розова кометка връхлетя го Виолетка:
“Туй не ти е нива с чушки, а е туфа с теменужки.”

Стресна се и чак приседна и с оченце я погледна
охлювчето с нова шапка. “Визитата ми е кратка,
взех си шапка, ето нá и си тръгвам за дома.
А коя си ти такава, дете всичко забранява?”

“Туфата със тез цветчета е на баба Виолета,
а пък аз съм Виолетка или кратко внучка Летка.
Ето тук са две пчелички, бръмбарче и пет мушички,
пазим малките цветчета някой да не ги ошета”.

Охлювчето ѝ намигна и на къщата я вдигна.
“Виж, каква красива гледка! - чак се смая Виолетка -
нека туфата със теменужки да обходим с моите дружки
и при тате и при мама да отидем с тебе двама”.

Охлювчето кимна смело и пое към Красно село,
дето край една полянка тати Петьо с мама Анка
си живеели във блокче цяло бяло като копче.

Къмто блокчето тогаз охлювчето даде газ
и пчелички и мушички бръмнаха след него всички.

През вратата щом се пъхна охлювчето си отдъхна,
после мама го покани с Виолетка да се храни
и за златните мушички, бръмбарчета и пчелички
сложи мама във панички мед, цветенца и трохички.

Попълни с моливчета
и четки
зелените листчета,
лилавите виолетки,
коренчетата кафяви,
пиленцето също
не забравяй.

И ако ти се струва, че тъмнее,
слънце нарисувай -
тъмното ще се разсее.

Дядо Кольо

